

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 283)

Dec (1)/ 2018



நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	28

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 103)

63. கிந்து ஸங்கல்பநம் குர்யாதரஹராதௌ மநீஷ்யா
ஏவம் ஸம்க்யாந் ஜபாநஸ்ய கரிஷ்யாமீதி புத்திமாந்
64. விச்யஸேத் பஞ்ச சாங்காநி தேஷாம் ரூபம் நிபோத மே
ஸூர்யஸோமௌ சதுர்த்யந்தௌ நம: ஸ்வாஹாஸமந்விதௌ
65. நிரஞ்ஜநௌ நிராபாஸௌ வெளஷங்ஹும்ஸ்படந்தகௌ
படந்தம் மூலமேவாஸ்திரம் இத்யங்காந்யஸ்ய பஞ்ச து

பொருள் – ஒவ்வொரு நாளின் தொடக்கத்திலும் உபாஸகன் இந்த மந்திரத்தை (ஓம் நமோ ஹம்ஸாய ஸ்வாஹா வெளஷத் ஹும் பட்) குறிப்பிட்ட எண்ணிகையில் ஜபம் செய்வதாக ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு, அவ்விதம் ஜபிக்கவேண்டும். தொடர்ந்து அந்த மந்திரத்தின் ஐந்து அங்கங்களையும் வரிசையாகக் கைக்கொள்ளவேண்டும். இனி இந்த ஐந்து அங்கங்களின் ரூபம் குறித்து நான் கூறக் கேட்பாயாக. எந்தவிதமான தோஷங்களோ அல்லது மயக்கங்களோ அற்றதான சூர்யன் (ஹ) மற்றும் ஸோமன் (ஸ) ஆகிய இருவரும் “நம:” மற்றும் “ஸ்வாஹா” ஆகியவற்றுடன் நான்காம் வேற்றுமையில் இணைக்கப்பட்டு, தொடர்ந்து “வெளஷத் ஹும் பட்” என்றும், இறுதியாக மூல மந்திரத்தைத் தொடர்ந்து, “பட்” என்பது இணைக்கப்படுகிறது. இவையே இந்த மந்திரத்தின் ஐந்து அங்கங்கள் ஆகும்.

66. அயமேவ விபர்யஸ்த: பரமாத்மநு: ஸ்ம்ருத:

ஸம்ருத்வா சக்திம் ஸஸம்பாராம் ஸூர்யே போக்தரி ஸம்நயேத்

67. சிஷ்டம் ப்ரணவவச்சிந்த்யம் இதி ஸம்ஜ்ஞாமநோர்விதி:

பதமந்த்ராஸ் த்ரயோ அஸ்ய ஸ்யுர்விதானே பாஞ்சராத்திரிகே

68. விஷ்ணவே நம இத்யேவம் நமோ நாராயணாய ச

நமோ பகவதே பூர்வம் வாஸுதேவாய சேத்யபி

69. ஜிதந்தே புண்டரீகாஷ்ட நமஸ்தே விச்வபாவந

நமஸ்தேஸ்து ஹ்ருஷீகேச மஹாபுருஷ பூர்வஜ

70. பதமந்த்ரச்சதுர்தோ அயம் ப்ரணவஸ்ய புரந்தர

ஓங்கார ஸஹிதானேதாந் மந்த்ராந் பூர்வவிதோ விது:

பொருள் – இந்த மந்த்ரமானது மாற்றிப் படிக்கப்படும்போது (ஸோஹம்), இது பரமாத்ம மந்த்ரம் எனப்படுகிறது. இதி சக்தியை (ஸ) அங்கங்களுடன் எண்ணியபடி, அனுபவிப்பவனாக உள்ள சூரியனுடன் (ஹ) இணைக்கவேண்டும். எஞ்சிய பகுதியை ப்ரணவம் போன்றே கொள்ளவேண்டும். இதுவே ஸம்ஜ்ஞாந மந்த்ரத்தை உண்டாக்கும் வழியாகும். பாஞ்சராத்திரத்தில் இது மூன்று பாத மந்த்ரங்களாக உள்ளன. அவையாவன – “விஷ்ணவே நமோ”, “நமோ நாராயணாய”, “வாஸுதேவாய” என்பதாகும்; இவற்றுக்கு முன்பாக “நமோ பகவதே” என்பது சேர்க்கப்படுகிறது. இந்த்ரனே! “ஜிதந்தே புண்டரீகாஷ்ட நமஸ்தே விச்வபாவந நமஸ்தேஸ்து ஹ்ருஷீகேச மஹாபுருஷ பூர்வஜ” என்பது ப்ரணவத்தின் நான்காவது பாத மந்த்ரமாக உள்ளது. மந்த்ரங்களின் சூட்சமத்தை அறிபவர்கள், இவற்றுக்கு முன்பாக “ஓம்” என்பது சேர்க்கப்படுவதை அறிவார்கள்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 283)

அதிகரணம் - 10 - ப்ரமிதாதிகரணம் (தொடர்ச்சி)

குறிப்பு - இது ஆறாவது அதிகரணமாகிற ப்ரமிதாதிகரணத்தின் தொடர்ச்சியே ஆகும்.

1-3-40 கம்பநாத்

பொருள் - தேவர்களுக்கு நடுக்கம் கூறப்படுவதால் (கட்டைவிரல் அளவுள்ளவன் என்று கூறப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான்).

விஷயம் - இவ்விதம் இடையில் வந்ததான (ப்ரஹ்மவித்தையில்) அதிகாரம் குறித்த விவாதங்கள் முடிந்த பின்னர், முன்பு கூறப்பட்ட விஷயமான கட்டைவிரல் அளவே உள்ளவனும், இறந்தகாலம் மற்றும் நிகழ்காலம் ஆகியவற்றின் அதிபதியும் ஆகிய ப்ரஹ்மம் குறித்து மேலும் சில காரணங்கள் (அதாவது கட்டைவிரல் அளவுள்ளவனாகக் கூறப்படுவது ப்ரஹ்மமே ஆகும் என்பதற்கான காரணங்கள்) கூறப்படுகின்றன.

ச்ருதியில் கட. (4-12) - அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோ மத்ய ஆத்மநி திஷ்டதி - கட்டைவிரல் அளவுள்ள புருஷன், சரீரத்தின் நடுவில் உள்ளான் - என்றும், கட. (6-16) - அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷ: அந்தராத்மா - கட்டைவிரல் அளவுள்ள அந்தப் புருஷனே அந்தராத்மா ஆவான் - என்றும் இரண்டு வாக்கியங்கள் உள்ளன. இவற்றின் நடுவில், கட. (6-2) - யத் இதம் கிம் ச ஜகத் ஸர்வம் ப்ராண ஏஜதி

நிஸ்ஸ்ருதம் | மஹத் பயம் வஜ்ரம் உத்யதம் ய ஏதத் விது: அம்ருதாஸ்தே பவந்தி - ப்ராணனில் தோன்றி வாழும் இந்த அனைத்து லோகங்களும், உயர்த்திப் பிடிக்கப்பட்ட வஜ்ராயுதம் போன்ற இவனைக் கண்டு நடுங்குகின்றன; இவ்விதம் அறிபவர்கள் அம்ருதத்தன்மை (இறவாமை அல்லது மோக்ஷம்) பெறுகின்றனர் - என்றும், கட. (6-3) - பயாத் அஸ்ய அக்நிஸ் தபதி பயாத் தபதி ஸூர்ய: பயாத் இந்த்ரஸ்ச வாயுச்ச ம்ருத்யுர் தாவதி பஞ்சம: - அவனிடம் உள்ள பயம் காரணமாகவே அக்னி சுடுகிறது, சூரியன் காய்கிறது, இந்திரனும் வாயுவும் ஐந்தாவதாக உள்ள யமனும் அஞ்சி பணி செய்கிறார்கள் - என்றும் கூறுகின்ற வரிகள் உள்ளன. இந்த இடத்தில் கூறப்பட்டது என்னவென்றால் - கட்டைவிரல் அளவு உள்ளவனும், பரமபுருஷனும், ப்ராணன் என்ற சப்தத்தால் கூறப்படுபவனும் ஆகிய இந்தப் புருஷனிலேயே, இந்த ஜகத் முழுவதும் மற்றும் அக்னி சூரியன் போன்றவர்களும் நிலைக்கிறார்கள்; அவனிலேயே முன்னும் பின்னும் சென்றபடி இயங்கி, அவனிடம் உண்டாகும் மிகுந்த பயம் காரணமாக நடுங்கியபடி உள்ளனர் - என்பதாகும். அதாவது, “இவனுடைய கட்டளையை மீறினால் என்ன ஆகுமோ?”, என்று பயந்து, உயரத் தூக்கப்பட்ட வஜ்ராயுதத்தைக் கண்டவர்கள் போன்று அனைத்து ஜகத்தும் நடுங்கியபடி உள்ளது என்பதே இங்கு கூறப்பட்டது.

கட. (6-7) - பயாத் அஸ்ய அக்நிஸ் தபதி -அவனிடம் உள்ள பயம் காரணமாகவே அக்னி சுடுகிறது - என்பது போன்ற பொருளே அனைத்திலும் கொள்ளப்படவேண்டும். இங்கு, “மஹத் பயம் வஜ்ரம் உத்யதம்” என்பது முதல் வேற்றுமையில் (அதாவது, “அவன் உயர்த்திப் பிடிக்கப்பட்ட வஜ்ராயுதம் போன்ற பயத்தை ஏற்படுத்துபவனாக உள்ளான்”, என்ற பொருள் தரும்படி) உள்ளபோதிலும், இந்தப் பகுதியை ஐந்தாம் வேற்றுமையில் (அதாவது, “உயர்த்திப் பிடிக்கப்பட்ட வஜ்ராயுதத்தை கண்டு பயம் கொள்வது போன்று”, என்ற பொருள் தரும்படி) படிப்பதே உசிதமாகும். இதுவே பரப்ரஹ்மத்தின் இயல்பாகும்; காரணம், ப்ரு. (3-8-9) - ஏதஸ்ய வா அஹரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்க்கி ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத: - கார்க்கி! இந்த அக்ஷரத்தின் கட்டளையால்தான் சூரியனும் சந்த்ரனும் அவரவர்களுடைய இடத்தில் நிலையாக உள்ளனர் - என்றும், தை. (2-8) - பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே | பீஷோதேதி ஸூர்ய: | பீஷாஸ்மாத் அக்நிச்ச இந்த்ரஸ்ச | ம்ருத்யுர் தாவதி பஞ்சம: - இவனிடம் உள்ள

பயத்தால்தான் காற்று வீசுகிறது, சூரியன் உதிக்கிறான், அக்னி இந்த்ரன் மற்றும் ஐந்தாவதான யமன் ஆகியோர் தங்கள் செயல்களைச் செய்கின்றனர் – என்றும் உள்ள வரிகள் மூலமாக, பரப்ரஹ்மமாகிய புருஷோத்தமன் மட்டுமே இவ்விதமான ஐச்வர்யத்தை (ஆளுமை) பெற இயலும் என்றாகிறது. அடுத்த ஸூத்ரத்தில் மேலும் ஒரு காரணத்தால், புருஷோத்தமனே கட்டைவிரல் அளவுள்ள புருஷன் என்று கூறுகிறார்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 283)

அறிந்து கொண்டே ப்ரபந்நன் ஏன் பாபம் செய்யக்கூடாது என்பதன்
காரணம்

மூலம் - ஆனபின்பு ஒரு படியாலும் பகவந் நிக்ரஹம் வாராமைக்காக புத்தி
பூர்வாபராதம் பரிஹரணீயம்.

ப்ரீதிமேவ ஸமுதிச்ய ஸ்வதந்த்ர அஜ்ஞாந அநுபாலநே
நிக்ரஹாநுதய: அப்யஸ்ய நாந்தரீயக ஏவ வா

விளக்கம் - எனவே எந்தவிதத்திலும் பகவான் தண்டனை அளிக்காதபடி, புத்தி
அறிந்து செய்யும் பாபங்களை முற்றிலுமாக விலக்கவேண்டும். ப்ரீதிமேவ
ஸமுதிச்ய ஸ்வதந்த்ர அஜ்ஞாந அநுபாலநே நிக்ரஹாநுதய: அப்யஸ்ய நாந்தரீயக
ஏவ வா - பகவானுடைய ப்ரீதி என்பதையே பலனாக எண்ணியபடி, சுதந்திரமான
ஸர்வேச்வரனுடைய கட்டளைகளைப் பின்பற்றியபடி இருந்தால், அவனுடைய
தண்டனை கிட்டாமல் இருத்தல் என்பதே, நாம் வேண்டாமல் தானாகவே வரும்
பலன் ஆகும்.

பாகவத அபசாரம் விலக்குதல்

மூலம் - இப்படி யசசக்தி அபராதங்களைப் பரிஹரித்துக் கொண்டு போகா
நின்றால், பாகவதாபசாரமும் அதுடையாரோடு ஸம்ஸர்கமும் போரப்
பரிஹரணீயம்.

ப்ரஹ்மவித் பாபவர்காணாம் அநந்தாநாம் மஹீயஸாம்
தத் த்வேஷி ஸங்க்ரமம் ஜாநந் த்ரஸ்யேத் ததபராதத்:

ஸாபராதேஷு ஸம்ஸர்கே அபி அபராதாந் வஹத்யஸௌ
வோதுமீச்வர க்ருத்யாநி தத்விரோதாதபீப்ஸதி

விளக்கம் – இவ்விதமாகத் தன்னால் இயன்றவரை பாபங்களை விலக்கும்போது, பாகவத அபசாரம் செய்யாமலும், அதனைச் செய்பவர்களுடன் ஸம்பந்தம் கொள்ளாமலும் இருப்பதற்கு முயலவேண்டும். ப்ரஹ்மவித் பாபவர்காணாம் அநந்தாநாம் மஹீயஸாம் தத் த்வேஷி ஸங்க்ரமம் ஜாநந் த்ரஸ்யேத் தத் அபராதத்: - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனால் செய்யப்பட்ட எண்ணற்றதும் பெரியதும் ஆகிய பாபங்கள் அனைத்தும், அவனை வெறுப்பவர்களிடம் சென்று சேரும்; ஆகவே அவர்களிடம் அபசாரப்படுதல் குறித்து அஞ்சவேண்டும். ஸாபராதேஷு ஸம்ஸர்கே அபி அபராதாந் வஹதி அஸௌ வோதும் ஈச்வர க்ருத்யாநி தத் விரோதாத் அபீப்ஸதி – ப்ரஹ்மவித்துக்களிடம் அபசாரம் செய்த ஒருவனுடன் சேர்ந்தாலும் அபசாரம் செய்தவன் ஆகிறான்; அதே நேரத்தில் ப்ரஹ்மவித்துகளுக்கு அபசாரம் செய்யும் ஒருவனைத் தண்டிக்க முனைந்தாலும், ஈச்வரன் செய்வதான தண்டித்தல் போன்ற செயல்களைத் தான் சுமந்தவன் ஆகிறான்.

தன்னினைவில் விலக்கின்றித் தன்னை நண்ணார்

நினைவனைத்தும் தான் விளைத்தும் விலக்கு நாதன்
எந்நினைவை இப்பவத்தில் இன்று மாற்றி

இணையடிக்கீழ் அடைக்கலமென்று எம்மை வைத்து
முன்னினைவால் யாம் முயன்ற வினையால் வந்த

முனிவயர்ந்து முத்தி தர முன்னே தோன்றி
நன்னினைவால் நாமிசையும் காலம் இன்றோ

நாளையோவென்று நகை செய்கின்றானே

பொருள் - தனது ஸங்கல்பத்திற்கு எந்தவிதமான தடையும் இல்லாத ஸர்வேச்வரன், தன்னை வந்தடையாதவர்களுக்கு அனைத்து ஆசைகளையும் உண்டாக்குகிறான்; அவர்கள் அவற்றை அடையவிடாமல் தடுக்கவும் செய்கிறான். ஆனால் இன்று அவன் என்னுடைய ஸம்ஸார ஆசைகள் அனைத்தையும் விலக்கி, என்னைக் காக்கப்பட வேண்டிய பொருளாக ஏற்றுக் கொண்டு, தனது இரண்டு திருவடிகளின் கீழ் வைத்துக் கொள்கிறான். ப்ரபத்திக்கு முன்பு எனக்குள்ள அஹங்காரம் முதலானவற்றால் நான் செய்த பல தவறுகளால் தனக்கு உண்டான கோபம் அனைத்தையும் மறந்து, மோசஷம் அளிக்கும் பொருட்டு பலவவிதங்களில் அவதரிக்கிறான். இவ்விதம் அவன் வந்தபோதும் எனக்கு நல்ல ஞானம் உண்டாகி நான் பரமபதம் செல்லத் தயாராகும் நாள் இன்றோ அல்லது நாளையோ என்று பரிகாசம் செய்யும்விதமாகக் கேட்கிறான்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 103)

வ்யாக்யானம் - [3] (பாதமே சரணாக்க அவையே சேமங்கொண்டேக சிந்தையராய்) “ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்னும்படி தன் திருவடிகளை ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷ ஸாதநமாகக் காட்டிக்கொடுக்க; “கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட” என்றும், “அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்” என்றும், “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறுமேக சிந்தையனாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே விரோதி நிரஸந சீலனானவவன் திருவடிகளையே நிரபேக்ஷாபாயமாகக் கொண்டு ஏகரூபமான வ்யவஸாயத்தையுடையராய், (திர்யக்குக்களையிட்டி ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து) “வைகல் பூங்கழிவாய் வந்து மேயுங்குருகினங்காள் கனிவாய்ப் பெருமானைக் கண்டு வினையாட்டியேன் காதன்மை கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்” என்று தொடங்கி, “ஏறு சேவகனார்க் கென்னையு முள்ளென்மின்கள்” என்னுமதளவாக பெற்றன்றித் தரியாத அதிமாத்ர ப்ராவண்யமுண்டா யிருக்கவும், ஸ்வரசக்ஷணே ஸ்வாந்வயத்தை ஸஹியாத ஸ்வரூப பாரதந்தர்யத்தாலே ததேக ரக்ஷயத்வ வ்யவஸாய ரஹிதராயிருக்கிற தம்முடைய கருத்தை, “உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாம்” என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ரூப பக்ஷ த்வய யோகத்தாலே ப்ராப்யமான பகவத் விஷயத்தை சீக்கிரமாக ப்ராபிக்கைக்கீடான யோக்யதை யுடையரான கடகரையிட்டறிவித்து. (விளம்ப ரோஷமுபாயத்தாலே யழிய) இப்படி யறிவித்த வளவிலும் அவன் வரவு தாழ்க்கையாலுண்டான ப்ரணய ரோஷத்தாலே, வந்து மேல் விழுந்தவளவிலும், “போகுநம்பி”, “கழகமேறேல் நம்பி” என்று பேஷித்து அவன் முகம் பாராமலிருப்போமென்று சிற்றிலிழைப்பது சிறு சோறடுவதாக, அது தன்னுடைய போக விரோதியாகையாலே “அழித்தாயுன்

திருவடியால்” என்கிறபடியே அவனந்த அநாதராந்யபரதைகளை தனக்கும் சரமோபாயமான திருவடிகளாலே யுபலக்ஷிதமான விக்ரஹத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தாலே குலைக்க அவனோடே பொருந்தி.

விளக்கம் - (பாதமே சரண் ஆக்க) - திருவாய்மொழி (5-7-10) - ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் தன்னுடைய திருவடிகளை, மற்ற எந்தவிதமான உபாயங்களையும் எதிர்பார்க்காத ஸாதனமாகக் காட்டிக் கொடுத்தான். (அவையே சேமம் கொண்டு ஏக சிந்தையராய்) - திருவாய்மொழி (5-8-11) - கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட - என்றும், திருவாய்மொழி (5-9-11) - அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-11) - நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறுமேக சிந்தையனாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிக்கின்ற தன்மை கொண்டவனாகிய திருவடிகளை மட்டுமே, வேறு எந்தவிதமான உதவியும் தேவையற்றதாக உள்ள உபாயமாகக் கொண்டு, அதிலிருந்து மாறுபட்டு நிற்காத திருவுள்ளம் கொண்டவராக. (திரியக்குகளை இட்டு ஸ்வ அபிப்ராயத்தை நிவேதித்து) - திருவாய்மொழி (6-1-1) - வைகல் பூங்கழிவாய் வந்து மேயுங்குருகினங்காள் கனிவாய்ப் பெருமானைக் கண்டு வினையாட்டியேன் காதன்மை கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர் - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (6-1-10) - ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையும் உள்ள என்மின்கள் - என்பது முடிய உள்ள பாசுரங்களில், அவனை அடையாமல் தரிக்க இயலாதபடியான மிகுந்த ப்ரேமை ஏற்பட்டபோதிலும், தன்னைத்தானே காப்பாற்றுக் கொள்வதில் தான் ஈடுபடுவதைப் பொறுக்க இயலாதபடி உள்ளதான, “தனது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல்” என்பதன் விளவாக, அவனால் மட்டுமே தான் காப்பாற்றப்படவேண்டும் என்று ஆழ்ந்த உறுதி கொண்ட தனது திருவுள்ளக் கருத்தை, உபாயமேவ பக்ஷாப்யாம் - பறவையானது இரண்டு சிறகுகள் கொண்டு பறப்பது போன்று கர்மம் மற்றும் ஞானத்தினால் அவன் அடையப்படுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஞானம் மற்றும் கர்மம் ஆகியவையாக உள்ள சிறகுகள் கொண்டு, அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ள பகவானை, வெகு விரைவாக அடைவதற்குத் தகுந்த தகுதியைக் கொண்டவர்கள் மூலமாக அறிவித்து.

(விளம்ப ரோஷம் உபாயத்தாலே அழிய) - இவ்விதம் அவர்கள் மூலமாகத் தனது நிலையை அறிவித்தபோதிலும் அவனுடைய வருகை என்பது தாமதமானதால் ஏற்பட்ட ப்ரணய ரோஷம் காரணமாக அவன் வந்தபோதிலும் திருவாய்மொழி (6-2-2) - போகு நம்பி - என்றும், திருவாய்மொழி (6-2-6) - கழகம் ஏறேல் நம்பி - என்றும் அவனைத் தள்ளி, “அவன் முகத்தை நாம் பார்க்காமல் இருப்போமாக” என்று தீர்மானித்து, சிற்றில் இழைத்தல் மற்றும் சிறு சோறு அடுதல் என்பது போன்ற செயல்களைச் செய்தபடி இருந்தார். அப்போது இவருடைய இந்தச் செயல்கள் தனது இன்பதிற்கு விரோதமாக உள்ளதை அறிந்த ஸர்வேச்வரன், திருவாய்மொழி (6-2-9) - அழித்தாய் உன் திருவடியால் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவருடைய அத்தகைய “ஈடுபாடு இன்றி இருத்தல், மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடுதல்” போன்ற செயல்கலை, தனக்கும் இறுதியான உபாயமாக உள்ள திருவடிகள் மூலம், பல உப லக்ஷணங்களால் கொள்ளப்படும் தனது திருமேனியின் அழகு மூலம் அழித்தான். அப்போது இவர் மீண்டும் அவனுடன் பொருந்தி.

வ்யாக்யானம் - [4] (உருகாமல் வரித்ததும் நண்ணி வணங்க பலித்தவாரே) “பிறந்தவாற்”றிலே அவதாராநுபவம் பெறாத விழவாலே பதற, தத் குண சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்தாகிலும் தரிப்போமென்றிழிந்தவளவில், “நிறந்தனூடு புக்கெனதாவியை நின்று நின்றுருக்கி யுண்கின்ற”, “பையவே நிலையும் வந்தென் நெஞ்சையுருக்குங்கள்”, “உள்ளமுள் குடைந்தென்னுயிரை யுருக்கி யுண்ணும்”, “ஊடுபுக்கென தாவியை யுருக்கி யுண்டுகின்ற” என்னும்படி அவை மிகவும் சைதில்ய ஹேதுவாகையாலே தரித்து நின்றனுபவிக்க வல்லேனாம்படி பண்ணியருள வேணுமென்று அவனை உபாயமாக வரித்ததும், “குரவையாய்ச்சி”யரிலே, “என்ன குறைவெனக்கு” என்று தொடங்கி, “நண்ணி நான் வணங்கப் பெற்றேனெனக்கார் பிறர் நாயகர்” என்று ப்ரீதி பூர்வகமாக அவதார குண சேஷ்டிதங்களை ஸர்வகாலமும் முறையிலே கிட்டியனுபவிக்கப் பெற்றவெனக்கு ஆர்தான் நியாமகரென்று கர்விக்கும்படி பலித்தவாரே. (ஸப்காரமாக ஸக்ருத்கரணீயமென்று) இதரோபாய த்யாக பூர்வகத்வமாகிற ப்ரகாரத்தோடே ஸித்தோபாயவரணம் “ஸக்ருதேவ” என்கிறபடியே ப்ராப்திக்காகவுமொருக்கால் பண்ண வேணுமென்று பார்த்து. (புராண பெளராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின சிதசித் ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களை) “பிதரம்

மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குரூந், ரத்நாநி தநதாந்யாநி சேஷத்ராணி ச க்ருஹாணி ச, ஸர்வதர்மாம்ச்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ச்ச ஸாஷ்டராந், லோக விக்ராந்த சரணௌ சரணம் தே வ்ரஜம் விபோ” என்கிற வசநம், “ஆக்நேயமஷ்டமஞ்சைவ பவிஷ்யந்நவமம் ஸ்ம்ருதம்” என்கிறபடியே அஷ்டாதச புராணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஒன்பதாம் புராணமாகச் சொல்லப்பட்ட பவிஷ்யத் புராண ஸித்தமாகையாலும், புராண வித்தமராகையாலே பெளராணிகரான பாஷ்யகாரர் கத்யத்திலே இவ்வசந ப்ரக்ரியையாலே த்யாஜ்யங்களினுடைய த்யாகபூர்வமான சரணவரணத்தைப் பண்ணுகையாலும் “புராண பெளராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின” என்கிறது. இங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வர்த்தம் புராண ஸித்தமாகையாலும், அதுதான் புராதந புருஷாநுஷ்டாந ரூபமாகச் சொல்லப்படுகையாலும் இவையிரண்டையும் பற்ற “புராண பெளராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின” என்றருளிச் செய்தாராகவுமாம்.

விளக்கம் - (உருகாமல் வரித்ததும்) - திருவாய்மொழி (5-10-1) - பிறந்தவாறும் - என்பதில் அவனுடைய திரு அவதார காலத்தில் தான் இல்லாத காரணத்தால் அவற்றை அனுபவிக இயலவில்லையே என்று பதறினார். பின்னர் அந்த அவதாரங்களில் அவனுடைய குணங்களையும் லீலைகளையும் நம்முடைய சிந்தனையில் எண்ணியாவது நாம் தரிப்போம் என்று தீர்மானித்து அவற்றில் ஈடுபட்டார். ஆனால் அத்தகைய செயல் என்பது திருவாய்மொழி (5-10-1) - நிறந்தனூடு புக்கெனதாவியை நின்று நின்றுருக்கி யுண்கின்ற - என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-3) - பையவே நிலையும் வந்தென் நெஞ்சையுருக்குங்கள் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-4) - உள்ளமுள் குடைந்தென்னுயிரை யுருக்கி யுண்ணும் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-10) - ஊடுபுக்கென தாவியை யுருக்கி யுண்டுகின்ற - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஒருவரை நிலைகுலையச் செய்பவை என்பதால், “நான் தரித்து நின்று அவதாரங்களுடைய குணங்கள் மற்றும் லீலைகள் ஆகியவற்றை அனுபவிக்கும்படிச் செய்யவேண்டும்”, என்றும் அவனையே அதற்கான உபாயமாக அழைத்தார். (நண்ணி வணங்கப் பலித்தவாறே) - திருவாய்மொழி (6-4) - குரவை ஆய்ச்சியர் - என்பதில் உள்ள திருவாய்மொழி (6-4-1) - என்ன குறைவெனக்கு - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (6-4-10) - நண்ணி நான் வணங்கப் பெற்றேனெனக்கார் பிறர் நாயகர் - என்பது முடிய, ப்ரீதியை

முன்னிறுத்தி, “அவனுடைய அவதாரங்களில் வெளிப்பட்ட குணங்கள் மற்றும் லீலைகளை அனைத்து காலங்களிலும் சரியான விதத்தில் அடைந்து அனுபவித்தபடி உள்ள நிலையை அடைந்தேன். இவ்விதம் உள்ள எனக்கு வேறு எஜமானன் யார் உள்ளார்கள்?”, என்று கர்வத்துடன் பேசுவது நிகழ்ந்தவுடன். (ஸ்ப்ரகாரமாக ஸக்ருத்கரணீயம் என்று) - மற்ற அனைத்து உபாயங்களையும் கைவிடுதல் என்பதை முதலில் செய்து, தகுந்த முறையுடன் ஸித்தோபாயமாக உள்ள அவனைச் சரணம் அடைதல் என்பது இராமாயணம் - ஸக்ருத் ஏவ - ஒரு முறை மட்டுமே - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை அடைவதற்காகவும் ஒருமுறை செய்யவேண்டும் என்று பார்த்து, (புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்ய அம்சம் ஆக்கின) - பவிஷ்ய புராணம் - பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்தாந் ஸகீந் குருந், ரத்நாநி தநதாந்யாநி சேஷத்ராணி ச க்ருஹாணி ச, ஸர்வதர்மாம்ச்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ச்ச ஸாஷ்டராந், லோக விக்ராந்த சரணௌ சரணம் தே வ்ரஜம் விபோ - தந்தை, தாய், மனைவி, புத்திரர்கள், உறவினர்கள், நண்பர்கள் ஆசார்யர்கள், இரத்தினங்கள், செல்வங்கள், தானியங்கள், வயல்கள், வீடுகள், அனைத்து தர்மங்கள், அனைத்து விருப்பங்கள் போன்ற அனைத்தையும் முழுவதுமாகக் கைவிட்டு, அனைத்து லோகங்களையும் அளந்த திருவடிகளைச் சரணம் புகுந்தேன் - என்ற வாக்கியமானது, ஆக்நேயமஷ்டமஞ்சைவ பவிஷ்யந்நவமம் ஸ்ம்ருதம் - அக்னிபுராணம் எட்டாவது புராணம், பவிஷ்ய புராணம் ஒன்பதாவது என எண்ணப்படவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பதினெட்டு புராணங்களில் ஒன்பதாவது புராணமாகக் கூறப்பட்ட பவிஷ்ய புராணத்தில் உள்ளது என்பதாலும், புராணங்களை நன்றாக அறிந்தவர் என்பதால் எம்பெருமானார் தனது சரணாகதி கத்யத்தில் இந்தப் புராண வாக்கியத்தின் மூலமாகவே, கைவிடவேண்டியவற்றைத் துறத்தல் என்பதை முன்னிறுத்தி ப்ரபத்தி செய்தார் என்பதாலும், இங்கு சூர்ணையில் “புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்ய அம்சம்” என்றார். அல்லது இவ்விதம் பொருள் கூறாமல், “இத்தகைய கருத்தானது புராணத்தில் கூறப்பட்டதாலும், இதுவே முன்பிருந்த ஆசார்யர்களுடைய செயல்பாடு என்று கூறப்படுவதாலும் இவ்விதம் சூர்ணையில் அருளிச்செய்தார்”, என்றும் பொருள் உரைக்கலாம்.

வ்யாக்யானம் - ஆக இப்படி புராணமும் பௌராணிகரும், “பிதரம் மாதரம்” என்று தொடங்கி, “ஸாஷுராந்” என்னுமதளவாக, “ஸந்த்யஜ்ய” என்கிறவிதுக்கு கர்மீபவிக்கையாலே வசஷ்யமாண ஸித்தோபாயவரணத்துக்கு அங்கமாக த்யஜிக்கப்படு மம்சமாக்கின சித் வஸ்துக்களும் அசித் வஸ்துக்களுமாயுள்ள ப்ராயாபாஸங்களையும், ப்ராபகாபாஸங்களையும், இதில் “ஸர்வதர்மாம்ச்ச”வுக்குக் கீழ் உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகையாலே உபேயமுமாய் இரண்டுக்கும் பொதுவாயிருந்துள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது. எங்ஙனேயென்னில், “மாத்ருதேவோ பவ பித்ருதேவோ பவ” என்று கொண்டு ஈச்வரனோபாதி மாதாபித்ரநுவர்த்தநத்தையும் உபாஸநாங்கமாக சாஸ்த்ரம் விதிக்கையாலே, மாதாபிதாக்கள் உபாயாந்தர ஸஹசாரிகளுமாய், அவ்வளவன்றியே இவர்களுடைய வியோகமஸஹ்யமா யிருக்கையாலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயுமிருப்பர்கள். ஸ்த்ரீயும் ஸஹதர்மசாரினியா யிருக்கையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய் அபிமதையுமாகையாலே, உபேய பூதையுமாயிருக்கும். புத்ரனும் “புந்நாம்நோ நரகாத் த்ராயத இதி புத்ரா” என்கிறபடியே நரக தர்சநத்துக்கடியான பாப விமோசந ஹேதுவாகிற முகத்தாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய், தன்னுடைய வியோகம் அஸஹ்யமாம்படி யிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; பந்துக்கள், இவனை குடிப்பழியாக வர்த்தியாதபடி நியமித்து நல்வழியே நடத்துவர்களாகையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய், பெருங்குடிப் பாட்டத்தே பிறந்தோமென்கிற செருக்காலே உபேய பூதருமாயிருப்பர்கள்; தோழனும் இவனுக்கு ஹிதைஷியாய் ஹிதத்தையே ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய், அபிமதனுமாயிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; குருக்களாகிறார் உபாயாந்தரங்களை உபதேசித்துப் போருகையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய், உபகாரகராகையாலே உபேய பூதருமாயிருப்பர்கள்; ரத்தங்கள், உபாயாந்தரங்களுக்கும் இதிகர்த்தவ்யதயா ஸஹகாரகமுமாய், மேற்சொல்லுகிறவற்றை யழிய மாறி ஸ்வீகரிக்கப்படுமவை யாகையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; தந தாந்யங்களும், சேஷத்ரங்களும் அப்படியே; க்ருஹங்கள், வாஸ ஸ்தாநமாகிற முகத்தாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரகமுமாய், மாடமாஸிகையாக வெடுக்கும்படியான அபிமதவத்தாலே உபேயமுமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (சித் அசித் ப்ராப்ய ப்ராபக ஆபாஸங்களை) - ஆக, இவ்விதம் புராணமும், புராணங்களை நன்கு அறிந்தவரும், “பிதரம் மாதரம் - தந்தை தாய்” என்று தொடங்கி, “ஸாஷாராந் - அனைத்தும் உட்பட” என்பது முடிய, “ஸந்த்யஜ்ய - முற்றிலுமாக விட்டு” என்பதற்குரியதான செய்யப்படவேண்டியவை என்பதால், மேலே கூறப்பட்டதான ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்வதற்கான அங்கமாக விடத்தக்கதாகக் கூறப்பட்ட சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்களாக உள்ளதான போலியான பேறுகளையும், போலியான உபாயங்களையும், மேலே கூறப்பட்ட புராண வாக்கியத்தில் உள்ள “ஸர்வதர்மாம்ச்ச” என்பதற்குப் பின்னர் உள்ளவை அனைத்தும் மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாகவும், தானே பயனாக உள்ளதால் பேறாகவும் இருந்து, இந்த இரண்டிற்கும் பொதுவாக உள்ளதைக் கூறுகின்றன. எப்படி? மாத்ருதேவோ பவ பித்ருதேவோ பவ - தாயைத் தெய்வமாகக் கொள்வாயாக, தந்தையைத் தெய்வமாகக் கொள்வாயாக - என்று கொண்டு, ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்களைக் போன்றே தாய்தந்தையர்க்குச் செய்யும் தொண்டுகளையும் உபாஸனையின் அங்கமாகவே சாஸ்த்ரம் விதிக்கிறது; ஆகவே தாய்தந்தையர்கள் மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாக உள்ளதுடன் மட்டும் அல்லாமல், அவர்களைப் பிரிதல் என்பது பொறுக்க முடியாமல் உள்ளதால், தாங்களே பயனாகவும் இருப்பார்கள். மனைவியானவள் இல்லறவாழ்க்கைத் துணையாக உள்ளதால், மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாகவும், விருப்பமானவளாகவும் உள்ளதால், உபேயமாகவும் உள்ளாள். புத்திரன், “புந்நாம்நோ நரகாத் த்ராயத இதி புத்ரா - புத் என்ற நரகத்திலிருந்து காப்பாற்றுவதால் புத்திரன் எனப்படுகிறான்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நரகத்தை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ள பாபங்கள் நீங்குவதற்குக் காரணமாக உள்ளதால், மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாகவும், தனது பிரிவு பொறுக்க இயலாதபடி உள்ளதால் உபேயமாகவும் உள்ளான். பந்துக்களாக உள்ளவர்கள், ஒருவன் தனது குலத்திற்குப் பழி ஏற்படாதவிதத்தில் அவனை நல்வழிப்படுத்தி வழி நடத்துவதால் மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாகவும், “மிகவும் உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தோம்” என்ற செருக்கு காரணமாக உபேயமாகவும் உள்ளனர். நண்பன் ஒருவன், ஒரு மனிதனுக்கு ஏற்ற நன்மையைச் செய்பவனாகவும், அந்த மனிதனை நன்மையான செயல்களை

மட்டுமே செய்யத் துண்டுபவனாகவும் உள்ளதால், மற்ற உபாயங்கள் குறித்து உபதேசிப்பதால் மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாகவும், உதவிகளைச் செய்வதால் உபேயமாகவும் உள்ளான். இரத்தினங்கள், மற்ற உபாயங்களைச் செய்வதற்கும் அவற்றை இயற்றத் துணையாகவும் உள்ளதாலும், இதுவரை கூறப்பட்டவை அழிந்தாலும் கொள்ளப்படலாம் என்பதால் உபேயமாகவும் உள்ளன. தனம், தானியங்கள் மற்றும் வயல்களும் இது போன்றே ஆகும். வீடுகள் தங்குவதற்கு ஏற்ற இடமாக உள்ளதால் மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாகவும், மாடமாளிகைகள் இருப்பதற்கான ஆசைக்கு ஏற்றதாக உள்ளதால் உபேயமாகவும் உள்ளன.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 248)

3-10-7 துன்பமு மின்பமுமாகிய செய்வினையாய் உலகங்களுமாய்

இன்பமில் வெந்நரகாகி இனிய நல்வான் சுவர்க்கங்களுமாய்

மன்பல்லுயிர்களுமாகிப் பலபல மாய மயக்குக்களால்

இன்புறுமில் விளையாட்டுடையானைப் பெற்று ஏதுமல்லலிலனே

பொருள் - இன்பதுன்பங்கள் ஏற்படும்படியாகச் சேதநனால் செய்யப்பட்ட பாப வடிவமாகவும் புண்ணிய வடிவமாகவும் உள்ள கர்மங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், இவற்றை இயற்றுவதற்கு ஏற்ற இடமாக உள்ள அனைத்து லோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய், இத்தகைய கர்மங்களுக்கு ஏற்ற பலனாகவும் இன்பம் என்பது சிறிதும் இல்லாததும் ஆகிய கொடிய நரகத்திற்கு நிர்வாஹகனாய், இன்பம் அளிக்கவல்ல இனிமையான பொருள்கள் பலவும் நிறைந்ததான ஸ்வர்க்கத்திற்கும் நிர்வாஹகனாய், நிலையான ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள ப்ராணிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், குணங்களிலும் புத்தியிலும் விருப்பங்களிலும் உள்ள வேறுபாடுகள் காரணமாக எல்லையற்றதாக உள்ள மாயை பலவும் கொண்டு இந்தச் சேதநர்களை மயக்கத்தில் ஆழ்த்தியபடி உள்ளவனாய், இப்படியாகப் பல லீலைகள் கொண்டவனை நான் உள்ளபடி அடைந்து, கர்மவசப்பட்ட இந்த ஸம்ஸாரத்தின் துன்பங்கள் ஏதும் அடையாதவன் ஆனேன்.

அவதாரிகை - அகர்மவச்யனாகையாலே ஈச்வரனுக்கு இவ்விபூதியிலுள்ளது லீலா ரஸ மாத்ரமாகையாலே, அத்தை அநுஸந்தித்த எனக்குக் கர்மவச்யதையுமில்லை; இந்த லீலாவிபூதியில் அந்தர்பவிக்கவும் வேண்டா என்கிறார்.

விளக்கம் - “ஸர்வேச்வரன் கர்மங்களுக்குக்கட்டுப்பட்டவன் அல்லன்; ஆகவே அவனுக்கு இந்தப் பூமியின் லீலாரஸம் மட்டுமே உள்ளது. அதனையே எண்ணியபடி உள்ள நானும் கர்மங்களுக்குக் கட்டுப்படவேண்டாம்; ஆகவே இந்த ஸம்ஸாரத்தில் இனி மீண்டும் தோன்றவும் அவசியம் இல்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (துன்பம் இத்யாதி) ஸுகதுக்கங்களுக்கு ஹேதுவான புண்யபாப ரூப கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய். (உலகங்களுமாய்) இவற்றை ஆர்ஜிக்கும் பூமியைச் சொல்லுதல், போக பூமியைச் சொல்லுதல். (இன்பமில் வெந்நரகாகி) ஸுகலேசமின்றிக்கேயிருக்கிற நரகத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். (இனிய நல்வான் சுவர்க்கங்களுமாய்) நரகத்திற்காட்டில் அல்பஸுகத்தையுடைத்தான ஸ்வர்க்காதிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய். “உலகங்களுமாய்” என்ற இடம் ஆர்ஜந பூமியைச் சொல்லிற்றாகில், இவை போக பூமிகளாகிறன; அன்றிக்கே, அங்கே போக பூமியைச் சொல்லிற்றாகில், இங்கு ஸுகதுக்க மாத்ரங்களிலேயாகிறது.

விளக்கம் - (துன்பம் இத்யாதி) - இன்பதுன்பங்களுக்குக் காரணமான புண்ணிய பாப ரூபமாக உள்ள கர்மங்களுக்கு எஜமானனாக. (உலகங்களுமாய்) - இவற்றை அடைவதற்கான இந்த உலகங்களைக் கூறினார். அல்லது இன்பம் அளிக்கவல்ல பூமியைக் கூறினார் எனலாம். (இன்பமில் வெந்நரகாகி) - இன்பம் என்பது சிறிதளவும் இல்லாதபடி உள்ள நரகத்தின் எஜமானனாக. (இனிய நல்வான் சுவர்க்கங்களுமாய்) - நரகத்தைக் காட்டிலும் சிறிதளவு மட்டுமே இன்பம் அளிக்கவல்ல ஸ்வர்க்கத்தின் எஜமானனாக; இன்பம் மட்டுமே நிறைந்துள்ள ஸ்வர்க்கத்தை “சிறிதளவு மட்டுமே இன்பம்” என்று கூறுவது ஏனென்றால், முமுக்ஷுக்களுக்கு அதன் மீது நாட்டம் ஏற்படக்கூடாது என்பதற்காக ஆகும். “உலகங்களுமாய்” என்பதற்கு “புண்ணிய பாபங்கள் அடைகின்ற உலகம்” என்று பொருள் கொண்டால், நரகமும் ஸ்வர்க்களும் அனுபவிக்க வேண்டிய இடங்கள் என்றாகின்றன; மாறாக, “உலகங்களுமாய்” என்பதற்கு, “அனுபவிக்க வேண்டிய

இடம்” என்று பொருள் கொண்டால், நரகம் மற்றும் ஸ்வர்க்கம் ஆகியவை இன்பதுன்பங்களை குறிப்பதாகின்றன.

வ்யாக்யானம் - (மன் பல் உயிர்களுமாகி) கர்ம கர்த்தாக்களும் தத் பலபோக்தாக்களுமாய், நித்யராய், அஸங்க்யாதரான ஆத்மவர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். (பல பல இத்யாதி) அஸங்க்யேயமான ப்ரக்ருதி விகாரமுகத்தாலுண்டான சேதநருடைய மதி விப்ரமங்களாலே ப்ரீத்யாவஹமான லீலைகளையுடையவனைப் பெற்று. ஸர்வ ஸுஹ்ருத்தாய்ப் பரமகாருணிகனான ஸர்வேச்வரனுக்கு தன்னையகன்று சேதநர் துக்கப்படுகிற இது ப்ரீதி ஹேதுவாகிறபடி எங்ஙனே என்னில்; இவற்றைத் தன் தையாலே ரசஷிக்க நினைத்தால் அது இவற்றுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கும் இருப்பு அவனுக்கு ஹாஸ்ய ஹேதுவாய், அவ்வழியாலே லீலா ரஸ ஸாதநமாய்விட்டது; இதுக்கு நேர்கொடு நேரே தாத்பர்யம் இது. கொடுத்த சைதந்யந்தான் பொதுவாய் ருசி பேதத்தாலே வழிவிலங்கிப்போய் அநர்த்தத்தை விளைத்துக் கொண்டிருக்கிறபடியைக் கண்டு, “நாம் ஒன்றை நினைத்துச் செய்ய, இவை ஒன்றைச் சூழ்த்துக் கொண்டபடி கண்டாயே” என்று பிராட்டி முகத்தைப் பார்த்து ஸ்மிதம் பண்ண, அது கோல்விழுக்காட்டாலே லீலாரஸமாய்த் தலைக்கட்டும்.

விளக்கம் - (மன் பல் உயிர்களுமாகி) - கர்மங்களைச் செய்பவர்கள், அவற்றின் பலன்களை அனுபவித்தபடி உள்ளவர்கள், எப்போதும் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள், எண்ணற்று உள்ளவர்கள் ஆகிய ஜீவாத்மாக்களை நியமித்தபடி உள்ளவனாக. (பல பல இத்யாதி) - ப்ரக்ருதியின் எண்ணற்ற மாற்றங்களால் சேதநர்களுக்கு ஏற்படுகின்ற மதிமயக்கங்களால் மகிழ்வு ஏற்படுவதற்கு ஏற்றபடியான லீலைகளைச் செய்தபடி உள்ளவனை அடைந்து. ஆனால், அனைவருக்கும் நன்மையை மட்டும் செய்பவனும், மிகுந்த கருணை நிறைந்தவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு, தன்னை விட்டு அகன்று சென்ற சேதநர்கள் துக்கப்படுதல் என்னும் நிலையானது எவ்விதம் மகிழ்வு ஏற்படக் காரணமாக இருக்கமுடியும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இவர்களை இந்த நிலையிலிருந்து அவன் காப்பாற்ற எண்ணுகிறான்; ஆனால் அவனுடைய இந்தச் செயலானது இவர்களுக்கு விருப்பம் இல்லாத ஒன்றாகிறது; இவர்களுடைய இந்த

நிலைப்பாடானது அவனுக்கு நகைத்தக்கதாக உள்ளது; இதன் விளைவாகவே இந்த நிலையானது அவனுடைய லீலாரஸத்திற்குக் காரணமாகிறது. இவ்விதம் கூறியதன் நேரடியான கருத்து இதுவே ஆகும். தன்னை அறிவதற்காக இவர்களுக்கு அவன் அளித்த ஞானம் என்பது அனைவருக்கும் பொதுவானதாகவே உள்ளபோது, ருசியில் உள்ள வேறுபாடு காரணமாக, தன்னை விட்டு அகன்று சென்று, தங்களுக்குத் தீமையை வரவழைத்துக் கொள்வதை ஸர்வேச்வரன் பார்க்கிறான்; அப்போது அப்போது அவன், “நாம் ஒன்றை எண்ணிச் செய்ய, இவர்கள் தங்களுக்கு வேறு ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொள்வதை நீ கண்டாயா?”, என்று பெரியபிராட்டியின் திருமுகத்தை நோக்கிப் புன்முறுவலுடன் கூறுகிறான்; சேதநர்கள் இதனை உணராத காரணத்தால் இது லீலா ரஸமாக முடிகிறது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (ஏதும் அல்லலிலனே) அவனுடைய அகர்மவச்யதையை அநுஸந்தித்த எனக்குக் கர்மவச்யதை இல்லை; ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை அவனுடைய லீலையாக அநுஸந்தித்த எனக்கு லீலாவிபூத்யந்வயமாகிறதுக்கமில்லை என்கிறார். “ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்மபலே ஸ்ப்ருஹா | இதி மாம் யோபிஜாநாதி கர்மபிர் நஸபத்யதே”, “மம மாயா துரத்யயா மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே” என்றும் இப்படி நம்மை அறிந்தவன் கர்மங்களால் பந்திக்கப்பட மாட்டானென்றும்; நான் பந்தித்த பந்தத்தை யாவனொருவன் என்னையே கால்கட்டி அவிழ்க்கப் பார்க்கிறான், அவன் இத்தகைக் கடக்குமென்றும் அவன் சொல்லி வைத்தபடியே, அவன் தன்னையே பற்றி விடுவித்துக் கொள்ள இருக்கிற எனக்கு ஒரு க்லேசமில்லை யென்கிறார்.

விளக்கம் - (ஏதும் அல்லலிலனே) “அவன் கர்மவசப்படாதவன்” என்று எண்ணியபடி உள்ளதால் எனக்கும் கர்மவசப்படுதல் என்பது இல்லை; ஜகத் ஸ்ருஷ்டி போன்றவற்றை அவனுடைய லீலைகளாகவே எண்ணுவதால், எனக்கு இந்த உலகத்துடன் சேர்ந்திருப்பதன் விளைவாக துக்கம் ஏதும் இல்லை. கீதை (4-14) - ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்மபலே ஸ்ப்ருஹா | இதி மாம் யோபிஜாநாதி கர்மபிர் நஸபத்யதே - கர்மங்களுடைய பலன்களில் எனக்கு விருப்பம் இல்லை, எனவே என்னைக் கர்மங்கள் ஒட்டுவதில்லை; என்னைக்

குறித்து இவ்விதம் யார் அறிகிறானோ அவனைக் கர்மங்கள் பந்தப்படுத்துவதில்லை - என்றும், கீதை (7-14) - மம மாயா துரத்யயா மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே - எனது மாயை என்பது கடப்பதற்கு மிகவும் அரியதாகும். யார் என்னையே புகலிடமாகக் கொள்கிறார்களோ அவர்கள் இதனை எளிதாகக் கடக்கிறார்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இவ்விதம் என்னை அறிந்தவன் கர்மங்களால் பந்தப்படுவதில்லை. நான் உண்டாக்கி வைத்த பந்தத்தை, என்னை அண்டி நின்று அவிழ்க்க முயலும் ஒருவன், அதனைக் கடக்கிறான்”, என்று பகவானே உரைத்தபடி, அவனை மட்டுமே பற்றி நின்று பந்தங்களை விடுவித்துக் கொள்ள முயலும் எனக்கு எந்தத் துன்பமும் இல்லை என்கிறார்.

3-10-8 அல்லலி லின்பமளவிறந்து எங்குமழகமர் சூழொளியன்

அல்லிமலர் மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்கும்மான்

**எல்லையில் ஞானத்தன் ஞானமஃதே கொண்டு எல்லாக் கருமங்களுஞ் செய்
எல்லையில் மாயனைக் கண்ணனைத் தாள் பற்றி யானோர் துக்கமில்லே**

பொருள் - துன்பம் ஏதும் இல்லாத ஆனந்தத்திற்கு அளவு இல்லாமல் அனைத்து இடங்களிலும் நிறைந்துள்ள அழகுடன் சேர்ந்து ப்ரகாசிக்கும் ஒளி கொண்டவனாகவும், அழகான தாமரைமலரில் வீற்றுள்ள பெரியபிராட்டியின் சேர்க்கை காரணமாக ஏற்பட்ட ஆனந்தங்களைக் கொண்டவனாகவும், அனைத்திற்கும் நிர்வாஹகனாகவும், எல்லையற்ற ஞானம் கொண்டவனாகவும், எதனையும் எதிர்பாராத அந்த ஞானத்தைக் கொண்டு அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய இந்த ஜகத்தைத் தனது ஸங்கல்பம் மூலம் மட்டுமே நிர்வாகம் செய்பவனாகவும், எல்லையற்ற வியக்க வைக்கும் லீலைகள் கொண்டவனாகவும் உள்ள க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளைப் பிடித்த நான், எந்தத் துக்கமும் கொண்டவன் அல்லன்.

அவதாரிகை - நித்யவிபூதியை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற மேன்மையையுடையவன் ஜகத்ரஷ்ணம் பண்ணும் நீர்மையை அநுஸந்திக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு துக்கமில்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - நித்யவியூதியை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள மேன்மை கொண்ட அவன், இந்த உலகினைக் காப்பாற்றும் நீர்மையை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ள எனக்கு, ஒரு துக்கமும் இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அல்லல் இத்யாதி) ஸ்வர்க்காதிகளிற்போலே துக்கமிச்சரமாய்ப் பரிச்சிந்நமாயிராதே, துக்க கந்த ரஹிதமாய், ஸுகைகதாநமாய், அபரிச்சிந்நமான ஆநந்தத்தையுடையவன். (எங்கும் அழகமர்) த்ரிபாத் விபூதியெல்லாம் வெள்ளமிடும் காந்தியையுடையவன். (சூழொளியன்) அழகென்று அவயவ சோபையாய், சூழொளியென்று ஸமுதாய சோபையைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, (எங்குமழகமர்) பாதாதிகேசம் அவயவங்களைத் தனித்துப் பார்த்தால், “இங்கே அழகு குடிகொண்டது, இங்கே அழகு குடிகொண்டது” என்னும்படி, பாதாதி கேசம் பழிப்பற்று. (சூழொளியன்) த்ரிபாத் விபூதியடங்கலும் காந்தி பூரத்தாலே வெள்ளமிடா நிற்குமாயிற்று. லாவண்யமானது எங்குமொக்க வ்யாபித்து அலையெறியும்படியாயிருக்கை.

விளக்கம் - (அல்லல் இத்யாதி) - ஸ்வர்கம் முதலானவை போன்று இன்பமும் துன்பமும் கலந்ததாக இல்லாமல், எல்லையுடன் கூடியதாக இல்லாமல், இன்பம் மட்டுமே கொண்டதாக, எல்லையற்றதாக உள்ள ஆனந்தம் கொண்டவன். (எங்கும் அழகமர்) - இங்கு மூன்றுவிதமாகப் பொருள் கொள்ளப்படலாம். முதலாவதாக, அழகு என்பது தேஜஸ் என்ற பொருளில் கொள்ளப்படுகிறது; அப்போது, மூன்று பாதங்கள் கொண்டதாக அனைத்து விபூதிகளிலும் நிறைந்து நிற்கும் காந்தியைக் கொண்டவன். (சூழ் ஒளியன்) - அடுத்து இரண்டாவது அர்த்தத்தில் அழகு என்பது திருமேனியின் அழகு என்று கொள்ளப்படலாம்; இங்கு “சூழ் ஒளி” என்பது, அனைத்து அவயவங்களும் சேர்ந்து பொருந்தி நிற்கும் அழகு என்று பொருள். அடுத்து மூன்றாவது அர்த்தம் கூறப்படுகிறது. அல்லது, (எங்கும் அழகமர்) - திருவடி தொடங்கி திருமுடி முடிய உள்ள ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் தனித்தனியாக நோக்கினால், “இங்கே அழகு குடி கொண்டுள்ளது; அல்ல, இங்கே அழகு பொருந்தியுள்ளது” மாற்றி மாற்றிக் கூறலாம்படி, ஒன்றை ஒன்று பழித்து உரைக்கும்படியாக உள்ள அவயவங்கள். (சூழ் ஒளியன்) - மூன்று பாதங்களால்

நிரப்பப்பட்ட அனைத்தும் இவனுடைய காந்தியால் நிறைந்து நின்றன. லாவண்யம் என்பது அனைத்து இடங்களிலும் ஒரே போன்று பரவி நிற்கும் நிலை.

வ்யாக்யானம் - (அல்லிமலர்மகள் இத்யாதி) இவ்வழகு காட்டிலெறித்த நிலாவாகாதபடி நெஞ்சோடே அநுபவிப்பாரைச் சொல்லுகிறது. புஷ்பத்தில் பரிமளம் வடிவு கொண்டிருக்கிறாப்போலே நிரதிசய போக்யையான பெரியபிராட்டியாரோட்டை ஸம்ச்லேஷத்தாலே பிறந்த ஆச்சர்யமான மயக்கத்தையுடையனான ஸர்வேச்வரன். மயக்குக்கள் - ஆநந்தங்கள், மயங்கல் - கூடலும், கலத்தலும். (ஆகியும் நிற்கும்) தன்னுடைய ஆனந்தத்துக்கு மேல் ஸ்ரீய:பதித்வத்தால் வந்த ஆநந்தத்தை யுடையனாயிருக்கும். (அம்மான்) ஆநந்தமயனாய் ஸ்ரீய:பதியாமவனிநே ஸர்வேச்வரன். (எல்லையில் ஞானத்தன்) "மநஸ்வீ" என்னுமாபோலே, ப்ரணயதாரையில் அவளுக்கும், ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை உடையவன். (ஞானமஃதே கொண்டு இத்யாதி) தானும் அவளுமான சேர்த்தியிற் பிறந்த வெளிச்சிறப்பே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான ஸாதநமாகக் கொண்டு இக்கார்ய ஜாதத்தையெல்லாம் உண்டாக்குமாயிற்று. "யஸ்யா வீக்ஷ்யமுகம் ததிங்கித பராதீநோ விதத்தேகிலம்" என்றானிநே. இம்முகத்தாலேயிநே "பஹுஸ்யாம்" என்பது. அல்லாதார்க்கடைய விஷயங்களோட்டைச் சேர்த்தி ஜ்ஞாந ஹாநியையும், பல ஹாநியையும், ரூப ஹாநியையும் பண்ணுவிக்கும் இவ்விஷயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (அல்லிமலர்மகள் இத்யாதி) - இத்தகைய அழகானது காட்டில் வீசுகின்ற நிலவின் ஒளி போன்று பயனற்றுப் போகாமல், நெஞ்சுடன் சேர்த்து அதனை அநுபவிப்பவரைக் கூறுகிறார். மலரின் பரிமளம் என்பதே ஒரு வடிவம் கொண்டது போன்று எல்லையற்ற இனிமை கொண்ட பெரியபிராட்டியின் சேர்க்கை காரணமாகப் பிறந்த வியக்கவைக்கும் மயக்கம் கொண்ட ஸர்வேச்வரன். மயக்குகள் என்றால் ஆனந்தங்கள் என்று பொருள். மயக்கம் என்பது சேர்தலும், கலத்தலும். (ஆகியும் நிற்கும்) - தனது ஆனந்தத்திற்கும் மேலே, மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ளதால் வந்த ஆனந்தம் கொண்டவனாக உள்ளான். (அம்மான்) - ஆனந்தமயனாக, மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ளவன் அல்லவோ ஸர்வேச்வரன். (எல்லையில் ஞானத்தன்) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் - மநஸ்வீ

- அவளிடம் செல்லும் திருவுள்ளம் கொண்டவன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவளுடன் சேர்ந்துள்ளபோதிலும், யானைக்குக் குதிரை ஒப்பாகாதவிதத்தில், அவளுடைய ஞானத்தைக் காட்டில் அதிகமான ஞானம் கொண்டவன். (ஞானமஃதே கொண்டு இத்யாதி) - தானும் அவளுமாகச் சேர்ந்து நிற்கும் சேர்த்தி மூலம் பிறந்ததான சிறப்பு என்பதை மட்டுமே வைத்தபடி, வேறு எந்த ஒரு துணையும் இன்றி, இங்குள்ள கார்யப்பொருள்கள் அனைத்தையும் படைக்கிறான். ஸ்ரீஸ்துதி - யஸ்யா வீக்ஷயமுகம் ததிங்கித பராதீநோ விதத்தேகிலம் - யார் ஒருவளுடைய திருமுகத்தை நோக்கியபடி நின்று, அந்தத் திருமுகத்தின் குறிப்பறிந்து, படைத்தல் முதலான அனைத்தையும் செய்கிறானோ - என்பது காண்க. இத்தகைய அவளுடைய திருமுகம் காரணமாக அல்லவோ தைத்திரீயத்தில் - பஹுஸ்யாம் - நான் பலவாகக் கடவேன் - என்று ஸங்கல்பித்தான்? மற்ற அனைவருக்கும் இவனைத் தவிர்த்துள்ள மற்ற விஷயங்களின் சேர்க்கையானது ஞானக்கேடு, வலிமை இன்மை, அழகுக் குறைவு போன்ற பல்வற்றையும் ஏற்படுத்தும்; ஆனால் பெரியபிராட்டியின் ஸம்பந்தம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாகவே இருக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (எல்லையில் மாயனை) ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணவல்ல ஆச்சர்ய சக்தியுத்தனை. இப்படிப்பட்டவன் ஆரென்னில், (கண்ணனை) க்ருஷ்ணனை. “க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாம்”. (கண்ணனைத் தாள் பற்றி யான் ஓர் துக்கமில்னே) பிராட்டி ஸந்நிதியும் உண்டாய், அவள் புருஷகாரமாக ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாக நம் காரியம் செய்யுமவனுமாய், “ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி” என்கிறபடியே ஆநந்தாவஹனானவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு துக்கமில்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - (எல்லையில் மாயனை) - ஸங்கல்பத்தின் வடிவில் உள்ள ஞானம் மூலம் மட்டுமே படைத்தல் போன்ற அனைத்தையும் செய்யவல்ல வியப்பான சக்தி கொண்டவனை. இது யார் என்றால், (கண்ணனை) - க்ருஷ்ணனை. மஹாபாரதம் - க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாம் - க்ருஷ்ணன் மட்டுமே அனைத்தும் - என்பது காண்க. (கண்ணனைத் தாள் பற்றி யான் ஓர் துக்கமில்னே) - மஹாலக்ஷ்மியின் அருகாமை என்பதும் உண்டாய், அவளுடைய சிபாரிசு காரணமாக வேறு எந்த ஒரு துணைக் காரணத்தையும் நம்மிடமிருந்து எதிர்பாராமல், நம்முடைய செயல்களைச்

செய்பவனாக. தைத்திரீயம் - ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி - இவனே ஆனந்தத்தை ஏற்படுத்துகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆனந்தமயமாக உள்ள அவனைப் பற்றி நிற்கும் எனக்கு எந்த ஒரு துக்கமும் இல்லை என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 110)

வ்யாக்யானம் - ஸாங்க்ய யோகிகளாகிறார் “ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்” என்றும், “ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி குணா: ப்ரக்ருதி ஸம்பவா:” என்றும் சொல்லுகையாலே, ஸத்வ ரஜஸ் தமோமயமாய் ஸச் சப்த வாச்யமான ப்ரதாநமே ஜகத்காரணம் என்கிறது என்றும், “அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே” என்கையாலே ஆத்மாவுக்கு கர்த்தருத்வம் ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்காயத்தமித்தனையொழிய ஸ்வாபாவிகமன்று என்றும், “ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி” என்கையாலே அந்த ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்தருத்வம் உள்ளது என்றும், ப்ரக்ருதி புருஷ விலக்ஷணாய்க் கொண்டு வேறொரு ஈச்வரனில்லை என்றும், அந்த ப்ரக்ருதியோடு ஆத்மாவுக்குண்டான அநாதி ஸம்பந்தம் ஸம்ஸாரம் என்றும், ப்ரக்ருதி புருஷ விவேகமே மோக்ஷம் என்றும் சொல்லுமவர்கள்.

விளக்கம் - ஸாங்க்ய யோகிகள் என்பவர்கள், ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் இந்த ஸத் மட்டுமே இருந்தது - என்றும், ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி குணா: ப்ரக்ருதி ஸம்பவா: - ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய குணங்கள் ப்ரக்ருதியில் வெளிப்பட்டன - என்றும் கூறுவதால் ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவையாகவும், “ஸத்” என்பதால் கூறப்படுவதாகவும் உள்ள ப்ரக்ருதியே இந்த ஜகத்தின் காரணம் என்றும், அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே - என்பதன் மூலம் ஆத்மாவுக்கு உள்ள கர்த்தருத்வம் என்பது, ப்ரக்ருதியுடன் ஆத்மாவுக்கு உள்ள தொடர்பு காரணமாகவே ஆகும்; அது ஆத்மாவுக்கு இயல்பு அல்ல என்றும்; “ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி - ப்ரக்ருதியே செயலாற்றுகிறது”

என்பதால், ப்ரக்ருதிக் கே கர்த்ருத்வம் உள்ளது என்றும், ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஈச்வரன் என யாரும் இல்லை என்றும், ப்ரக்ருதியுடன் ஆத்மாவுக்கு உள்ளதான எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வரும் ஸம்பந்தமே ஸம்ஸாரம் என்றும், ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் ஆகியவற்றைப் பிரித்து அறிதலே மோக்ஷம் என்றும் கூறுகிறார்கள் .

வ்யாக்யானம் - பாட்ட ப்ராபகராகிறார்கள் “ஆத்மாநோ பஹவ: ப்ரோக்தா: நிந்யாஸ் ஸர்வகதாஸ் ததா அந்யைர் மதி மதாம் ச்ரேஷ்ட தத்வா லோகநதத்பரை:” என்றும், “புத்தீந்த்ரிய சரீரேப்யோ பிந்ந ஆத்மா விபுர்த்ருவ: நாநா பூத ப்ரதி ச்ஷேத்ரமர்த்த ஜ்ஞானேஷுபாஸதே” என்றும் சொல்லுகையாலே, ஆத்மாக்கள் நித்யராய் அநேகராய் ஸர்வகதராய் சரீராத்வி லக்ஷணராயிருப்பர் என்றும், “பத்த்யதே ஸஹிலோகஸ்து: காம்ய ப்ரதிஷித்த க்ருத் காம்ய கர்மாணி குர்வாணைரகாம்ய கர்மாநுரூபத: ஜநித்வைவோப போக்தவ்யம் புந: காம்ய பலம் நரை: க்ருமிகீடாதி ரூபேண ஜநித்வாது நிஷித்த க்ருத் நிஷித்த பல போகிஸ்யாததோயோ நரகம் வ்ரஜேத்” என்கையாலே, காம்ய நிஷித்த ரூபமான அநாதி கர்மத்தை அநுஷ்டித்து ஸம்ஸரிக்கிறார்கள் என்றும், “யதாத்ய ஜகதோ புத்தி ததா காலாந்தரேஷ்வபி ப்ரவாஹோ நித்ய ஏவைஷ: க: கர்த்தேதி சகேசந ச” என்கையாலே ஜகத்து ப்ரவாஹா ரூபேண நித்யம் என்றும், “ந தேவதா சதுர்த்த்யந்த விநியோத்ருதே பரா” என்கையாலே சதுர்த்த்யந்த விநியோகாதிரித்தமாய்க் கொண்டு வேறொரு தேவதா விசேஷமில்லை என்றும், “வேதைக விஹிதம் கர்ம மோக்ஷதம் நா பரந்தத:” என்கையாலே வேதைக விஹிதமாய் பலாபிஸந்தி விதுரங்களாய்க் கொண்டு அநுஷ்டிக்கப்பட்ட யஜ்ஞாதிகளாலே ஆத்மாவினிடத்திலே ஒரு அபூர்வம் பிறந்து அத்தாலே உண்டான கர்ம பந்த நிவ்ருத்தி பூர்வக கேவல ஆத்மா ப்ராப்தியே மோக்ஷமாவது என்றும் சொல்லுமவர்கள்.

விளக்கம் - பாட்டப்ரபாகரர்கள் என்பவர்கள், ஆத்மாநோ பஹவ: ப்ரோக்தா: நிந்யாஸ் ஸர்வகதாஸ் ததா அந்யைர் மதி மதாம் ச்ரேஷ்ட தத்வா லோகநதத்பரை: - என்றும், புத்தீந்த்ரிய சரீரேப்யோ பிந்ந ஆத்மா விபுர்த்ருவ: நாநா பூத ப்ரதி ச்ஷேத்ரமர்த்த ஜ்ஞானேஷுபாஸதே - என்றும் கூறுவதால் ஆத்மாக்கள்

நித்யராகவும், பலராகவும், சரீரம் போன்றவற்றால் வேறுபட்டவராகவும் உள்ளனர் என்றும்; பத்த்யதே ஸஹிலோகஸ்து: காம்ய ப்ரதிஷித்த க்ருத் காம்ய கர்மாணி குர்வாணைரகாம்ய கர்மாநுரூபத: ஜநித்வைவோப போக்தவ்யம் புந: காம்ய பலம் நரை: க்ருமிகீடாதி ரூபேண ஜநித்வாது நிஷித்த க்ருத் நிஷித்த பல போகிஸ்யாததோயோ நரகம் வ்ரஜேத் - என்று கூறுவதால் தள்ளப்பட்டதான காம்ய கர்மங்களை எல்லையற்ற காலமாக இயற்றுவதால் ஸம்ஸாரத்தில் அனைவரும் உள்ளனர் என்றும்; யதாத்ய ஜகதோ புத்தி ததா காலாந்தரேஷ்வபி ப்ரவாஹோ நித்ய ஏவைஷ: க: கர்த்தேதி சகேசந ச - என்பதன் மூலம் இந்த ஜகத்தானது தொடர்ந்து ஸ்ருஷ்டி போன்றவற்றை ஒரு ப்ரவாஹமாகக் கொண்டுள்ளதால் நித்யம் என்றும்; ந தேவதா சதுர்த்யந்த விநியோத்ருதே பரா - என்பதால் வேறு ஒரு தேவதை என்பது இல்லை என்றும்; வேதைக விஹிதம் கர்ம மோக்ஷதம் நா பரந்தத: - என்பதன் மூலம் வேதங்களால் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் மூலம் பலன் போன்றவை ஏற்படவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் இயற்றப்படும் யஜ்ஞங்கள் போன்றவை மூலம் ஆத்மாவிடம் அபூர்வம் என்னும் ஒரு சக்தி ஏற்பட்டு, அதன் மூலம் ஏற்பட்ட கர்மங்களின் விலகுதல் என்பதை முன்னிறுத்தி ஏற்படுகின்ற ஆத்ம அனுபவத்தை அடைதல் என்பதே மோக்ஷம் என்கிறார்கள்.

வ்யாக்யானம் – ஏகாநயராகிறார், “த்வத் ப்ரியம் லோகநாதம்” என்கிறபடி மிதுந சேஷத்வத்தை அங்கீகரியாதே, நிஸ்ரீக ப்ரஹ்ம சேஷத்வத்தை அங்கீகரித்துக் கொண்டு, “சக்திபிஸ் ஸேவிதா நித்யம் ஸ்ருஷ்டி ஸ்தித்யாதி ப்ரபா: த்வாத்ரிம்சத் சதஸாஹஸ்ர ஸ்ருஷ்டி சக்திபிராவ்ருதாம் வ்ருதாதத் விசுணாச்ச திவ்யாபி ஸ்திதி சக்திபி: நதஸ் தத் விசுணாபிச்ச யுக்தா ஸஸம்ஹ்ருத சக்திபி: நாயிகா ஸர்வ சக்தீநாம் ஸர்வ சக்தி மஹேச்வரீ ஏகம் தத் பரமம் பஹ்ம ஷாட்குண்யஸ்திமிதம் மஹ: பாவாபாவமதீதஸ்ய சக்திரேஷா நபாயிநீ தத் தர்மதர்மதீதி வ்யாக்ஜ்யோத்ஸ்நேவ ஹி மதீதிதே: நைவ சக்த்யாவிநாகச் சித் பக்தி மாநாஸ்தி காரணம்” என்றும் லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் சொல்லுகையாலே, சக்தி விலக்ஷணமாயிருக்கிற லக்ஷ்மி இல்லை என்றும், ஸ்ருஷ்டி ஸ்தித்யாதி பரிமித சக்தி பரிவேஷ்டிதையான ஸ்ரீ என்கிற ப்ரதான சக்தியோடேயும் மற்றும் அபூர்ணங்களான சக்தியோடேயும் அந்த ப்ரஹ்மம் விசிஷ்டமாயிருக்கும் என்றும் சொல்லுவான்.

விளக்கம் - ஏகாயநர்கள் என்பவர்கள், த்வத் ப்ரியம் லோகநாதம் – என்பதற்கு ஏற்ப பெரியபிராட்டியும் ஸர்வேச்வரனும் என்றுள்ள ஜோடியே எஜமானர்கள் என்பதை ஏற்காமல், பெரியபிராட்டியைத் தவிர்த்துள்ள ப்ரஹ்மமே எஜமானன் என்று கொண்டு; சக்திபிஸ் ஸேவிதா நித்யம் ஸ்ருஷ்டி ஸ்தித்யாதி ப்ரபா: த்வாத்ரிம்சத் சதஸாஹஸ்ர ஸ்ருஷ்டி சக்திபிராவ்ருதாம் வ்ருதாதத் விசுணாச்ச திவ்யாபி ஸ்திதி சக்திபி: நதஸ் தத் விசுணாபிச்ச யுக்தா ஸஸம்ஹ்ருத சக்திபி: நாயிகா ஸர்வ சக்தீநாம் ஸர்வ சக்தி மஹேச்வரீ ஏகம் தத் பரமம் பஹ்ம ஷாட்குண்யஸ்திமிதம் மஹ: பாவாபாவமதீதஸ்ய சக்திரேஷா நபாயிநீ தத் தர்மதர்மதீதி வ்யாக்ஜ்யோத்ஸ்நேவ ஹி மதீதிதே: நைவ சக்த்யாவிநாகச் சித் பக்தி மாநாஸ்தி காரணம் - என்று லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் கூறப்படுவதால், சக்தியைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட லக்ஷ்மி என்று யாரும் இல்லை என்றும்; ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி போன்றதான அளவுபடுத்த இயலாத சக்தி, “ஸ்ரீ” என்னும் ப்ரதான சக்தியுடனும், அபூர்ணமாக உள்ள சக்தியுடனும் ஒப்பு நோக்கும்போது ப்ரஹ்மம் வேறுபட்டதாக இருக்கும் என்கிறார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (நீணிலத்தே) இப்படி பலவகைப்பட்டிருந்துள்ளது வேத பாஹ்யருக்கும் குத்ருஷ்டிகளுக்கும் நடையாடுக்கைக்கும் ஈடான பரப்பையுடைத்தான மஹா ப்ருத்வியிலே. நீட்சி - பரப்பு. (பொற் கற்பகம்) ஸ்ப்ருஹணீயமான கற்பகம் போலே பரமோதாரராய், “பொற் கற்பகம்” என்று விசேஷிக்கையாலே ப்ராக்ருதமாய் ஜடமாய் அர்த்த காம பரர்க்கு மாத்ரமே ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கிற கல்பகம் போலன்றிக்கே, அப்ராக்ருதமாய் ஸ்வப்ரகாசமாய் ஸர்வர்க்கும் ஸ்ம்ருஹணீயமாய் அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக உஜ்ஜீவநார்த்தங்களை ஸ்ரீபாஷ்யாதி முகேந ஆசந்த்ரார்த்தமாகக் கொடுத்து உபகரிக்கையாகிற மஹௌதார்யத்தையுடைத்தான விலக்ஷண கல்பகமென்றபடி. இக் கல்பகம் கொடுக்கிற பல பரம்பரை விலக்ஷணமாய் இருக்கிறாப்போலே காணும் இதுவும் விலக்ஷணமாயிருக்கிறபடி. (எம் இராமாநுச முனி) லோகமெல்லாம் ஒரு தலையாயும் அதி ப்ரதிகூலனான நான் ஒரு தலையாயு

மிருக்கச் செய்தே, என்னை ஒருவனையே உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக மநநம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற எம்பெருமானார். (போந்த பின்னே) எழுந்தருளின பின்பு.

விளக்கம் - (நீணிலத்தே) - இவ்விதம் பலவிதமான உள்ளவர்களான வேதங்களை ஏற்காதவர்கள், வேதங்களுக்கு விபரீதமாகப் பொருள் உரைப்பவர்கள் ஆகியோர் நடமாடுகின்ற பரந்த இந்தப் பூமியில், (பொற் கற்பகம்) - காண்பதற்கு இனிமையாக, உள்ள கற்பகம் போன்று தாராள மனம் கொண்டவராகவும். “பொற்கற்பகம்” என்று சிறப்பித்துக் கூறுவதால், இந்த உலகில் மட்டும் காணப்படுவதாக, ஜடப்பொருளாக, பொருள்களில் விருப்பம் போன்றவற்றை கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமே அழகானதாக உள்ள கற்பகம் போன்று அல்லாமல்; இந்த உலகில் காணப்படாததாகவும், தானாகவே ப்ரகாசிப்பதாகவும், அனைவருக்கும் அழகானதாகவும்; “வேண்டி நிற்கவேண்டும்” என்ற நிலை இன்றி அனைத்து ஆழ்பொருள்களையும் தன்னுள் அடக்கிய ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலானவற்றைக் கொடுத்த உதவுவதால், மிகுந்த தாராளம் கொண்ட வேறுபட்ட கற்பகம் என்று கருத்து. இந்தக் கற்பகம் அளிக்கின்ற பலன்கள் வேறுபட்டதாக உள்ளது போன்றே, இந்த கற்பகமும் வேறுபட்டதாக உள்ளது. (எம் இராமாநுசமுனி) - அனைத்து லோகங்களும் அவருக்கு ஏற்புடைய தன்மை கொண்டவையாகவும், நான் மட்டும் அவருக்கு விருப்பம் அற்ற செயல்கள் செய்தபடி உள்ளவனாகவும் இருந்தேன். இப்போது என் ஒருவனைக் கரையேற்றவேண்டும் என்று தீர்மானித்த எம்பெருமானார். (போந்த) - இங்கு திருஅவதாரம் செய்த பின்னர்.

வ்யாக்யானம் - (மாண்டனர்) துர்மத நிஷ்டரேல்லாரும் முடிந்து போனார்கள். ஸ்ரீபாஷ்ய முகேந தத் தத் மதங்களை பங்கித்து அஸத் கல்பமாக்குகையாலே அவர்கள் நஷ்டரானார்களென்றபடி. “சாறுவாக மதநீறு செய்து சமணச்செடிக்கனல் கொளுத்திய சாக்கியக் கடலை வற்றுவித்து மிகுசாங்கியக்கிரி முறித்திட மாறு செய்திடு கணாதவாதியர்கள் வாய் தகர்த்து அறமிகுத்து மேல் வந்த பாசுபதர் சிந்தியோடும் வகை வாது செய்த எதிராசனார் கூறும் மா குருமதத்தோடு குமாரிலன் மதம் அவற்றின் மேல் கொடிய தர்க்க சரம் விட்டபின் குறுகிய மாயவாதியரை வென்றிட மீறி வாதில் வரும் பார்க்கரன் மதவிலக்கடிக்கொடியெறிந்து போய் மிக்க யாதவ மதத்தை மாய்த்த பெருவீரர் நாளும் மிக வாழியே” என்று, இந்த பர பக்ஷ ப்ரதிசேஷபண ப்ரகாரத்தை அநுஸந்தித்து

அத்தால் வந்த வீரஸூக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணியருளினாரிநே நம்முடைய ஜீயரும். “காதா தாதாகதாநாம் களதி கமநிகா காபிலீ க்வாபி லீநா சஷீணா காணாத வாணீ த்ருஹிண ஹர கிர: ஸௌரபம் நாரபந்தே சஷாமா கௌமாரில உக்தி: ஜகதி குருமதம் கௌரவாத் தூரவாந்தம் கா சங்கா சங்கர ஆதே: பஜதி யதி பதௌ பத்ர வேதீம் த்ரிவேதீம்” என்று இவ்வர்த்தத்தை அபியுத்தரும் அநுஸந்தித்தாரிநே.

விளக்கம் - (மாண்டனர்) - தாழ்வானதும் தீமையானதும் ஆகிய கருத்துக்களைக் கொண்ட மற்ற மதத்தினர் அனைவரும் முடிந்து போயினர். ஸூபாஷ்யம் மூலம் அந்த மதங்களின் கருத்துக்களைத் தகர்த்து, அவர்களை “இல்லை” என்று கூறும்படியாகவே ஆக்கியதால், அவர்கள் முடிந்தனர். ஆர்த்தி ப்ரபந்தத்தில் (29) - சாறுவாக மதநீறு செய்து சமணச்செடிக்கனல் கொளுத்திய சாக்கியக் கடலை வற்றுவித்து மிகுசாங்கியக்கிரி முறித்திட மாறு செய்திடு கணாதவாதியர்கள் வாய் தகர்த்து அறமிகுத்து மேல் வந்த பாசுபத்ர் சிந்தியோடும் வகை வாது செய்த எதிராசனார் கூறும் மா குருமதத்தோடு குமாரிலன் மதம் அவற்றின் மேல் கொடிய தர்க்க சரம் விட்டபின் குறுகிய மாயவாதியரை வென்றிட மீறி வாதில் வரும் பார்க்கரன் மதவிலக்கடிக் கொடியெறிந்து போய் மிக்க யாதவ மதத்தை மாய்த்த பெருவீரர் நாளும் மிக வாழியே - “ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்பது மட்டுமே மெய்” என்று கூறிய சார்வாக மதத்தை தனது ஸூபாஷ்யம் போன்ற க்ரந்தங்கள் மூலம் பஸ்மம் ஆக்கினார். சமணர்கள் என்ற செடியை அடியுடன் கொளுத்தினார். சாக்கியர்கள் என்ற பெரும் கடலை வற்றும்படிச் செய்தார். மிகவும் உயரமாக உள்ள சாங்கிய மதம் என்னும் மலையை, வஜ்ராயுதம் கொண்டு தாக்குவது போல் அழித்தார். தொடர்ந்து வாதம் செய்தபடி இருந்த காணாதர்களின் வாதம் அனைத்தையும் தனது வாதம் மூலம் தகர்த்தார். இவ்விதம் மேன்மேலும் வந்த பலரையும் பாணாசுர யுத்தத்தில் ருத்ரன் தனது பரிவாரங்களுடன் ஓடியது போன்று, தனது வாதம் மூலம் வென்று, அவர்களை ஓடச்செய்தார். மேலும் தவறான வாதங்களுடன் கூடிய பிரபாகர மதத்தை விட உயர்ந்த குமாரிலப்பட்டரின் மதத்தின் மீது தனது வாதம் என்ற பாணங்கள் விட்டு அழித்தார். அதன் பின்னர் மாயாவாதிகளை வென்றார். மிகவும் கர்வம் கொண்டபடி இருந்த பாஸ்கர மதத்தை வேருடன் அழித்தார். அதனையும் தொடர்ந்து நின்ற யாதவப்ரகாசரின் மதத்தையும் மாய்த்தார். இவ்விதம் பல பராக்ரமங்கள் கொண்ட எம்பெருமானார் என்றும் வாழ வேண்டும் - என்று இப்படியாக மற்ற வாதங்கள் அனைத்தையும் தள்ளிய இந்த விதத்தை எண்ணியபடி, அதன் மூலம் ஏற்பட்ட வெற்றிக்கான புகழ்ச்சியை ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளும் உரைத்தார் அல்லவோ? யதிராஜ ஸப்ததியில் (70) - மூன்று வேதங்கள் மூலம் அமைக்கப்பட்ட ஸிம்ஹாஸனத்தை அடைந்து அதில் யதிராஜர் எழுந்தருளினார். உடனே நிகழ்ந்தது என்ன? பௌத்தர்களின் வாதம்

உடனே நழுவியது. கபிலர் உபதேசித்த மார்க்கம் எங்கோ சென்று பதுங்கியது. காணாதரின் உபதேசம் மறைந்தது. நான்முகன், சிவன் ஆகியோரின் மதங்கள் நறுமணம் இழந்தன. குமாரிலபட்டரின் வாதம் தோற்றது. பிரபாகரரின் மதம் கற்பனை அதிகமாக உள்ளதென்று விலக்கப்பட்டது. சங்கரர் போன்றோர் வாதமும் கண்டிக்கப்பட்டதைக் கூற வேண்டுமா - என்று இந்தக் கருத்தை ஸ்வாமி வேதாந்ததேசிகரும் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்